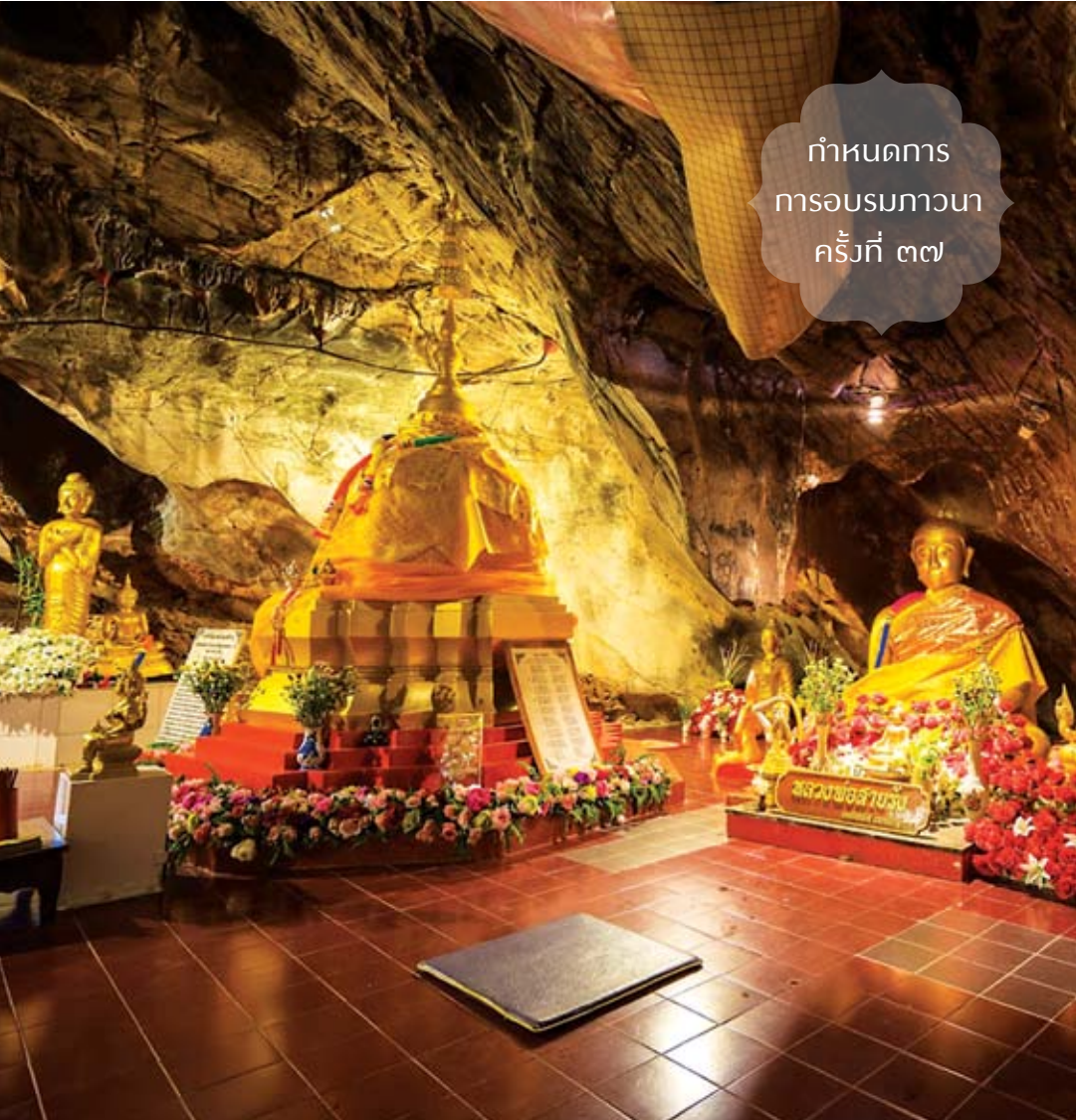

ข่าวสาร กัลยาณธรรม

| ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๔๐ มกราคม ๒๕๖๑ |

กำหนดการ
การอบรมภาวนา
ครั้งที่ ๓๗

เพียรรู้ธรรมให้ถึงที่สุด ขุดน้ำตองให้ถึงบาดาล

ส.มหาปัญญาภิกขุ
(หลวงตาสุริยา)

วัดป่าโสมพนัส
จ.สกลนคร

“..อ้อเซวทกัจจมาตปึง โภชัญญา มรณัง สุเว...”

ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำในเดี๋ยวนี้ ใครจะรู้ความตายว่าจะเกิดกับเราได้แม้พรุ่งนี้...พุทธานุชาตเตือนจิตสะกิดใจ ให้เราไม่มัวเมาประมาท หลงตนจมอยู่กับวันเวลา กับวัย กับความไม่มีโรค ความหลงเพลิดเพลิน สนุกสนานกับเวทนา สุขทุกข์ไปวันๆ

เพียรเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพียรเพื่อความสมบูรณ์แห่งวิชา เพียรเพื่อพัฒนาจรณะ เพียรเพื่อเข้าถึงพุทธธรรมชำระล้างจิตใจให้ใสสะอาด ทำลายสิ้นมลทินสิ่งเศร้าหมอง ละนิวรณ์ถอนตัณหา ละทุกข์ ละสุข ทำจิตใจให้อยู่เหนือโลก เหนือความยินดียินร้ายในปรากฏการณ์ทั้งหลาย

อตตะเกาต้อองให้เห็นแจ้งถึงความดับสลาย อตตะทาใหม่รักษาใจไม่ให้หลงไปยึดติด เห็นเป็นเพียงวัตถุ ปรมัตถ์ อาการ

วัตถุ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่มากระทบผัสสะ เช่น รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์...อะไรก็ตามสิ่งที่กระทบได้สัมผัสได้เป็นวัตถุทั้งนั้น เป็นแค่รูปเท่านั้น...ถ้ารูปหรือวัตถุกระทบจิต จิตตั้งมั่นไม่หวั่นไหวหลงปรุงแต่งตาม จิตนั้น อาการนั้นก็เป็นปรมัตถ์

ปรมัตถ์ หมายถึง จิตที่ตั้งมั่นรู้เห็นเป็นปัจจุบันขณะ จิตไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต ทุกสิ่งอย่างเป็นแค่รูปธรรมนามธรรม (รูปทำนามทำ) เท่านั้น จิตรู้เห็นเองปล่อยวางเอง เห็นทุกข์ว่างทุกข์...อากัปกิริยาไม่ว่าของรูปหรือนาม ล้วนเป็นทุกข์ทั้งนั้น จิตปรมัตถ์สัมผัสนิโรได้บ้างแล้ว แต่ยังไม่สนิทแนบแน่น

“ ผู้หลงมัวเมาประเภทปราชญ์ติเตียน..
รู้เรื่องจากการฟังไม่ได้ช่วยให้เห็นแจ้งในอริยสัจ
แม้ปฏิบัติหากไม่จริงไม่จัง
เราจะได้สัมผัสธรรมแบบเปลือกว่า ”

อาการ หมายถึง ภาวะความเปลี่ยนแปลงของจิต เมื่อไม่หลงปรุงแต่งตาม ภาวะผู้รู้ผู้เห็นก็แจ่มแจ้งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ไม่เคยรู้เคยเห็น ไม่เคยเป็นก็เป็น เคยสงสัยลังเลใจก็แจ่มแจ้งด้วยปัญญาออกมาจากจิต มีดเกิดสว่าง โง่เกิดฉลาด...จิตโล่งโปร่งเบา เห็นเป็นทางอยู่ภายใน เห็นได้ชัดว่าจิตใจมันดี แต่ไม่ใช่อาการดีใจเหมือนกับสมัยเมื่อครั้งรัฐูปนามใหม่ๆ

จิตมีภาวะความเป็นกลางด้วยตัวมันเอง จิตเปลี่ยน..สัมผัสถึงอาการเป็นมรรคเป็นผล เป็นมรรคเป็นผล เปลี่ยนเป็นลำดับๆ ไป ...บางทีก็เป็นแค่มรรค บางทีก็เป็นได้ทั้งมรรคทั้งผล สิ่งๆ นี้ ขึ้นอยู่องค์ประกอบพลังกำลังของจิตทั้งห้า หรือสติ สมาธิ ปัญญารวมกันเป็นหนึ่งเดียว เรียกมรรคญาณ หากความพร้อมแห่งธรรมมี ก็อาจทำลายอุปาทานขั้นนี้ เชื้อแห่งกองทุกข์ได้ในขณะจิตหนึ่งเท่านั้น

สภาวะธรรมเหล่านี้จะเกิดขึ้นในจิตเราไม่ได้เลย หากความเพียรเรายังอ่อนน้อยด้อยค่า ผู้หลงมัวเมาประเภทปราชญ์ติเตียน.. รู้เรื่องจากการฟังไม่ได้ช่วยให้เห็นแจ้งในอริยสัจ แม้ปฏิบัติหากไม่จริงไม่จัง เราจะได้สัมผัสธรรมแบบเปลือกว่า

...หากเป็นการขุดเจาะน้ำก็ได้น้ำตื้นๆ น้ำผิวดินตื้นกินไม่ปลอดภัย ต้องถึงชั้นน้ำบาดาลโนนเลยทีเดียว ผิกจิตแต่ละที่ต้องถึงปรมาตม์ ต้องให้เป็นมรรคเป็นผลกันเลยทีเดียว ●